

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 152/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., Kúpeľná 6663/6, Prešov, zastúpenej advokátom Mgr. Adriánom Fabianom, Tkáčska 6507/2, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 4828/2011 a jeho uznesením sp. zn. 37 Er 4828/2011 zo 17. novembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., Kúpeľná 6663/6, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Adriánom Fabianom, Tkáčska 6507/2, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 4828/2011 a jeho uznesením sp. zn. 37 Er 4828/2011 zo 17. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté konanie“ a „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením neschválil príklep udelený súdnym exekútorom na dražbe 14. mája 2014 vydražiteľovi, pričom predmetom dražby boli stavby vrátane ich príslušenstva nezapísané v katastri nehnuteľností, bez súpisného čísla, nachádzajúce sa na pozemku v katastrálnom území [REDACTED], zapísanom na liste vlastníctva č. [REDACTED], vedenom Okresným úradom v Bratislave, katastrálnym odborom pre katastrálne územie [REDACTED] ako parcela registra „C“ s parcelným číslom [REDACTED], zastavané plochy a nádvoría o výmere 18 461 m².

Zo sťažnosti vyplýva, že súdny exekútor predložil okresnému súdu listinné dôkazy na účely preukázania vlastníckeho práva povinného k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom dražby. Podľa názoru sťažovateľky *„Uvedené právne skutočnosti... vyhodnotil Okresný súd Bratislava V nesprávne, tvrdiac, že nebolo preukázané, že nehnuteľnosti sú vo vlastníctve povinného (§134 ods. 1 OSP). Súd sa nevysporiadal s exekútorom predloženými listinnými dôkazmi. Je nepochybné, že v zmysle platných právnych predpisov daň z nehnuteľností platí výlučne ich vlastník. Prenajať nehnuteľnosti môže taktiež len ich vlastník. Je obvyklé, že vlastník nehnuteľností si tieto nehnuteľnosti na vlastné náklady poisť. A výlučne vlastník nehnuteľností - stavieb môže tieto z daňového hľadiska odpisovať a tým si ponižovať základ dane z príjmov právnických osôb. Ak podľa názoru súdu napriek tomu povinný nie je*

vlastníkom vydražených stavieb, dopúšťa sa už niekoľko rokov trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 276 Tr. zák.

Dňa 2. 2. 2015 nám zároveň bolo doručené uznesenie OS Bratislava V 37 Er 4828/2011 zo dňa 20. 1. 2015, ktorým súd zastavil exekúciu vykonávanú predajom nehnuteľností nezapísaných v katastri nehnuteľností. O zastavení konania súd rozhodol na návrh povinného, t. j. obch. spol. PRIATELSTVO, a. s., teda na návrh subjektu, ktorý podľa názoru súdu nie je vlastníkom týchto nehnuteľností. Ak súd v napadnutom uznesení ohľadom neschválenia príklepu si osvojil názor, že povinný nie je vlastníkom vydražených stavieb, nemôže na jeho návrh ako nevlastníka, zastaviť prebiehajúcu exekúciu. Ak teda návrhu obch. spol. PRIATELSTVO, a. s. vyhovel z dôvodu, že sa predmetné nehnuteľnosti nepodarilo predať do 1 roka, potvrdil, že za ich vlastníka považuje tento právny subjekt.“.

Sťažovateľka ďalej uvádza: „... je nepochybné, že Okresný súd Bratislava V vydal 2 diametrálne z právneho pohľadu odlišné rozhodnutia, pričom v jednom z nich tvrdí, že povinný nie je vlastníkom vydražených nehnuteľností nezapísaných v katastri nehnuteľností a v druhom uznesení zasa na návrh povinného zastavuje exekúciu vykonávanú predajom týchto nehnuteľností, pričom na podanie takéhoto navrhuje oprávnený a aktívne legitimovaný výlučne vlastník nehnuteľností.

Konaním Okresného súdu Bratislava V došlo podľa nášho názoru k porušeniu nášho práva na spravodlivé súdne konanie, pričom obe rozhodnutia si obsahovo odporujú a v účastníkoch konania opodstatnene vyvolávajú dojem nepreskúmatelnosti a nejasnosti.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom o jej sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti ASTIRO s. r. o... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er 4828/2011 zo dňa 17. 11. 2014 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu bolo porušené.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37 Er 4828/2011 zo dňa 17. 11. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.

Obchodnej spoločnosti ASTIRO s. r. o... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia advokátom v sume 331,13 EUR, ktorú je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet advokáta Mgr. Adriána Fabiana do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov

zistovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Tieto závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom označeného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo mohlo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj pri nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia (II. ÚS 143/02). Aj v exekučnom konaní sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil na základe predpísaného spôsobu zisťovania skutkového stavu v exekučnom konaní, ktorým je procesné dokazovanie.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd ako exekučný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 4828/2011 a jeho uznesením sp. zn. 37 Er 4828/2011 zo 17. novembra 2014, ktorým neschválil príklep udelený na dražbe nehnuteľností nezapísaných v katastri nehnuteľností – stavby bez súpisného čísla: stavba č. 1 – garáže, sklady a dielne o výmere 347,89 m², stavba č. 2 – dielňa o výmere 383,66 m², stavba č. 3 –

trafostanica o výmere 134,76 m², stavba č. 4 – dielňa o výmere 181,75 m², stavba č. 5 – dielňa, sklad o výmere 294,72 m², stavba č. 6 – sklad o výmere 229,77 m², stavba č. 7 – sklad o výmere 160,48 m², stavba č. 8 – dielňa o výmere 48,93 m², stavba č. 9 – dielňa o výmere 216,81 m², stavba č. 10 – stolárska dielňa o výmere 93,70 m², stavba č. 11 – sklad o výmere 128,59 m², stavba č. 12 – autodielňa o výmere 157,66 m², stavba č. 13 – dielňa o výmere 419,04 m², stavba č. 14 – výrobná hala o výmere 1 040,85 m², stavba č. 15 – dielne a sklady o výmere 460,53 m², stavba č. 16 – výrobná hala o výmere 655,39 m², stavba č. 17 – autoservis, bufet, sklady, ubytovňa o výmere 564,68 m², stavba č. 18 – administratívny prístavok o výmere 209,16 m², stavba č. 1-9 – hala, sklady, dielne, pizzeria o výmere 725,88 m², stavba č. 20 – regulačná, stanica plynu pôvodná o výmere 36,82 m², stavba č. 21 – ubytovňa o výmere 31 238 m², stavba č. 22 – prevádzka, ubytovňa o výmere 235 m², stavba č. 23 – dielňa o výmere 238,08 m² a stavba č. 24 – dielňa o výmere 193,73 m², vrátane príslušenstva stavieb opísaných v znaleckom posudku nachádzajúcich sa na pozemku v k. ú. [REDACTED], zapísanom na liste vlastníctva č. [REDACTED], vedenom Okresným úradom v Bratislave, katastrálnym odborom pre k. ú. [REDACTED] ako parcela registra „C“ parc. č. [REDACTED], zastavané plochy a nádvoría o výmere 18 461 m², v prospech vydražiteľa THERMIUS, s. r. o., IČO 36 275 476, Popradská 68, Košice, konanej 14. mája 2014.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľka mimo petitu namieta „*nepreskúmateľnosť a nejasnosť*“ uznesenia okresného súdu sp. zn. 37 Er 4828/2011 z 20. januára 2015, ako aj jeho „*diametrálnu odlišnosť*“ od napadnutého uznesenia.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietky sťažovateľky vo vzťahu k uzneseniu sp. zn. 37 Er 4828/2011 z 20. januára 2015 uvedené v odôvodnení sťažnosti považuje len za súčasť jej právnej argumentácie.

Sťažovateľka v sťažnosti vo všeobecnosti namieta, že napadnuté uznesenie okresného súdu „*vyvoláva dojem nepreskúmateľnosti a nejasnosti*“ a že sa okresný súd „*nevysporiadal s exekútorom predloženými listinnými dôkazmi*“.

Podľa § 134 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov exekúciu predajom nehnuteľnosti možno vykonať len vtedy, ak oprávnený s exekúciou predajom nehnuteľnosti označenej v upovedomení o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti (ďalej len „*upovedomenie o začatí exekúcie*“) súhlasí a ak sa preukázalo, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného.

Podľa § 148 ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom (§ 45).

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„Zo zápisnice o priebehu dražby a udelení príklepu pri dražbe nehnuteľnosti súd zistil, že oprávnený udelil súhlas s vykonaním exekúcie predajom nehnuteľnosti dňa 20. 2. 2012.

Splnenie druhej podmienky zakotvenej v ustanovení § 134 ods. 1 Exekučného poriadku súdny exekútor preukazoval výročnou správou predstavenstva spoločnosti PRIATELSTVO, a. s. - hospodárske výsledky, obsahujúcou súvahu a výkaz ziskov a strát za rok 2009, 2010, 2011 a 2012, návrhom na zápis do listu vlastníctva a do evidencie

nehnutelností zo dňa 13. 12. 1983, hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku, mimo obvyklé hospodárenie na územie a objekty výrobného strediska [REDACTED], pôvodným listom vlastníctva č. [REDACTED], špecifikáciou nehnuteľností vkladanych do majetku akciovej spoločnosti, nájomnými zmluvami č. [REDACTED] z 8. 3. 2011, 23. 6. 2010, 3. 8. 2009 o nájme nebytových priestorov na [REDACTED], oznámením správcu dane zo dňa 29. 2. 2012 o tom, že povinný je vedený ako daňovník dane z nehnuteľností podľa listu vlastníctva č. [REDACTED] pre k. ú. [REDACTED]. Z uvedených listín súdny exekútor vyvodil záver o vlastníckom práve povinného k draženým nehnuteľnostiam argumentujúc, že v ročnej účtovnej závierke za rok 2009-2012 je uvedená účtovná hodnota nehnuteľností v časti aktív - stavby, z čoho vyvodil záver, že povinný vlastní stavby a v rámci účtovníctva eviduje ich zostatkovú hodnotu, a teda ak by predmetné stavby nevlastnil, nebola by ich hodnota zahrnutá v účtovnej závierke. Vlastníctvo povinného k predmetu dražby ďalej vyvodzoval z poisťnej zmluvy na poistenie budov na [REDACTED], z potvrdenia správcu dane o platení dane z nehnuteľností povinným, zo skutočností, že povinný vystupuje v nájomných zmluvách na strane prenajímateľa ako vlastník, pričom nájom nebytových priestorov je jeho hlavnou činnosťou podľa priložených výročných správ, ako aj z návrhu na zápis do listu vlastníctva a do evidencie nehnuteľností, z ktorej má byť nepochybné, ktoré budovy majú byť zapísané do evidencie nehnuteľností.

Z vyššie predložených listín, z listu vlastníctva č. [REDACTED] pre k. ú. [REDACTED] bolo zrejmé, že obchodná spoločnosť PRIATELSTVO, a. s. je výlučným vlastníkom parcely parc. č. [REDACTED] - zastavaná plocha o výmere 18461 m² v k. ú. [REDACTED] (LV č. [REDACTED]). Špecifikáciou nehnuteľností vkladanych do majetku akciovej spoločnosti, v položke por. č. 4 je deklarované, že do majetku spoločnosti Hydronika, a. s. bola vložená Továrenská budova postavená na pozemku par. č. [REDACTED], pričom Fond národného majetku SR potvrdil na tejto špecifikácii vlastníctvo par. č. [REDACTED], LV č. [REDACTED].

Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku mimo obvyklé hospodárenie na územie a objekty zo dňa 14. 3. 1980 mal súd preukázaný prevod správy národného majetku - výrobné a nevýrobné objekty vrátane zariadení nutných pre ich prevádzkovanie a pozemok ohraničený oplotením, ktorý ako lokalita je označený adresou

██████████, mimo obvyklé hospodárenie. Preberanie menovitých objektov do užívania právneho predchodcu povinného malo byť vykonané podľa plošného rozmiestnenia, tvoriaceho prílohou č. 1 tejto zmluvy. Podľa bodu 2. technickej časti uvedenej zmluvy predmetom prevodu správy národného majetku boli budovy a stavby nachádzajúce sa na ohraničenom území a nezastavané územie prevedenej lokality podľa prílohy č. 5. Podľa bodu 6. o odovzdaní a prevzatí každej časti predmetu prevodu správy národného majetku zmluvné strany mali vyhotoviť spoločné písomné protokoly. Prílohy, na ktoré predmetná hospodárska zmluva odkazuje, však súdu predložené neboli. Súdu tak nebolo zrejmé, ktoré budovy a stavby nachádzajúce sa na ohraničenom území boli predmetom prevodu správy.

Nahliadnutím do výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I oddielu Pš, vložky, č. 131/B súd zistil, že rozhodnutím ministra hospodárstva SR č. 109 zo dňa 24. 4. 1992 č. 890/220/92 v súlade so schváleným privatizačným projektom registrovaným pod č. 211 a v súlade s ustanovením § 11 zák. č. 92/91 Zb. v znení zák. č. 92/92 Zb. dňom 1. 5. 1992 bola vyňatá časť majetku štátneho podniku Hydronika, Bratislava v hodnote 498 334 tis. Kčs, ktorá prešla dňom vyňatia na Fond národného majetku SR. Vyňatý majetok bol špecifikovaný iba jeho hodnotou, nie vecne.

Vlastnícke právo povinného k draženým nehnuteľnostiam bolo spochybnené v konaní o vylúčenie nehnuteľností z exekúcie, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 23 Cb 107/2012. V tomto konaní spoločnosť HYDRONIKA NOVA, a. s. IČO 35 718 030, namietala, že súdny exekútor nesprávnym spôsobom určil a zadefinoval stavby na parc. č. ██████████, vedenej na LV č. ██████████ pre k. ú ██████████ a z výkonu exekúcie vedenej ██████████, správcom konkurznej podstaty úpadcu Bardejovské strojárne, a. s. Radničné nám. 33, 085 01 Bardejov žiadala vylúčiť stavby nachádzajúce sa na parc. č. ██████████, zapísanej na LV č. ██████████ okrem stavby továrenská budova, ktorú povinný získal na základe privatizačného projektu štátneho podniku z 30. 10. 1991, zakladateľskej listiny z 30. 10. 1991 a notárskej zápisnice N 211/92, NZ 185/92 z 17. 4. 1992. Toto konanie bolo ukončené rozhodnutím z procesných dôvodov. Stavby, vylúčenie ktorých z exekúcie žalobca žiadal, neboli v tomto konaní bližšie špecifikované, vlastníctvo týchto stavieb nebolo

skúmané, preukazované. Ani spoločnosť HAVK, spol. s r. o., IČO 36 698 679 nepreukázala svoje právne postavenie záložného veriteľa k draženým stavbám.“

V ďalšej časti napadnutého uznesenia okresný súd uvádza:

„Vo vzťahu k exekútorovi je exekučný súd oprávnený v rámci svojej rozhodovacej právomoci preskúmavať zákonnosť celého priebehu dražobného procesu. Ani po preskúmaní listín, ktoré exekútor predložil súdu v období od 29. 5. 2014 do 11. 8. 2014 resp. 30. 9. 2014 za účelom preukázania vlastníckeho práva povinného k draženým nehnuteľnostiam, nemohol súd konštatovať splnenie predpokladov výkonu exekúcie predajom nehnuteľností. Tvrdenie, že dražené nehnuteľnosti špecifikované vo výroku tohto uznesenia sú vo vlastníctve povinného súd nepovažoval za dôkazné nespochybniteľné preukázané. Vlastníctvo k nehnuteľnostiam sa preukazuje najmä zápisom o vlastníctve v katastri nehnuteľnosti, ktorý najspolahlivejšie dokazuje tento vlastnícky vzťah.

I keď nemožno vylúčiť preukázanie vlastníctva povinného k exekvovanej nehnuteľnosti aj inak ako zápisom v katastri nehnuteľnosti, predovšetkým verejnou listinou, ani jedna z listín predložených exekútorom podľa názoru exekučného súdu nebola spôsobilá nespochybniteľné preukázať exekútorom tvrdené vlastníctvo povinného k nehnuteľnostiam draženým dňa 14. 5. 2014.

Ako už bolo exekučným súdom konštatované, v exekučnom konaní nie je možné vychádzať z domnieok vlastníctva a exekučným konaním nahrádzať, pokiaľ ide o zistenie vlastníka nehnuteľností, konanie o určenie vlastníctva nehnuteľnosti. Nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti na základe dražby má závažné právne dôsledky. Kým nebude vlastnícke právo povinného k dotknutým stavbám preukázané nesporným spôsobom, súdny exekútor bude musieť zvoliť iný spôsob výkonu exekúcie. Za daného dôkazného stavu súd schvaľujúcu doložku príklepu udeleného na dražbe nemôže vysloviť.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd zákonnosť ostatných úkonov súvisiacich s priebehom dražobného procesu, završeného udelením príklepu na dražbe konanej dňa 14. 5. 2014, už neskúmal.

Primárnym dôvodom neschválenia príklepu udeleného na dražbe v prospech vydražiteľa bolo konštatovanie nesplnenia zákonnej podmienky zakotvenej v ustanovení

§ 134 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorej musí byť preukázané, že dražená nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného.“

Ústavný súd v nadväznosti na citované konštatuje, že pre jeho rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľky je podstatné zistenie, že okresný súd pri rozhodovaní o schválení príklepu skúmal, či poverený súdny exekútor uskutočnil exekúciu predajom nehnuteľnosti podľa § 134 a nasl. Exekučného poriadku, t. j. či v konaní o dražbe nehnuteľnosti nedošlo k takej procesnej vade, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť rozhodnutia o schválení príklepu, resp. k inému porušeniu zákona.

Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd v napadnutom uznesení podrobne, zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s listinnými dôkazmi predloženými súdnym exekútorom a právne závery, na ktorých je založené napadnuté uznesenie okresného súdu, nie sú arbitrárne, naopak, sú primeraným spôsobom odôvodnené, a preto ich ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015

